

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobců: a) JUDr. A. K., bytem [adresa],
b) Ing. Z. K., bytem [adresa],
c) H. J., bytem [adresa],

všichni zastoupeni JUDr. Ivankou Posádkovou, advokátkou se sídlem
Hasskova 16, 674 01 Třebíč

proti

žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve věci vypořádání restitučních nároků žalobců pocházejících od původního vlastníka paní G. J.-K. a to v rozsahu, týkajícím se id. 1/3 velkostatku S. – Z., konkrétně pozemků evidovaných pod par. č.: x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, vše zapsáno na LV č. x, k. ú. S. u T., vedeném u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč, a to do 60 dnů od právní moci rozsudku, ve zbytku se žaloba zamítá.
- II. Žaloba, kterou se žalobci domáhají, aby soud uložil žalovanému povinnost, na své náklady nechat zpracovat znalecký posudek o hodnotě státních id. 2/3 velkostatku po snížení finančních hodnot, které rozdal v průběhu let 1945 až 25. 2. 1948 přidělcům na své náklady a vrub, a to pro zjištění správné výše spoluvlastnického českého v dřívější výši id. 1/3 podílu z celého majetku velkostatku a to do 4 měsíců, a dále povinnost, do 2 měsíců od odsouhlasení správnosti nové výše spoluvlastnických podílů provést dovypořádání v lesním celku v k. ú. S. u T., podle zákona o půdě, se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši **72 814 Kč** do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Ivanky Posádkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a žalobních námitek

1. Žalobci se žalobou podanou 26. 2. 2015 Městskému soudu v Praze ve znění níže specifikovaných doplnění domáhali ochrany proti nečinnosti Státního pozemkového úřadu (dále jen „žalovaný“) a žádali, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení ve věci dořešení vypořádání restitučních nároků žalobců pocházejících od původního vlastníka paní G. J.-K., rozené W. – W. (dále též „původní vlastník“).
2. V žalobě žalobci uvedli, že jako oprávněné osoby podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) uplatnili restituční nárok na navrácení majetku původně náležejícího jejich matce, resp. babičce paní G. J. rozené W.-W., a to velkostatek S. – Z., okres T., tvořený zemědělskými hospodářstvími a lesními hospodářstvími (dále též jen „velkostatek“), jehož vlastníky v rozsahu každý ideální 1/3 byli sourozenci K. W. – W., M. M. a G. J.-K..
3. Žalobci namítali, že nesprávným úředním postupem nebyla velká část majetkových nároků podléhajících restituci po G. J.-K. vypořádána, neboť žalovaný dosud nerozhodl o opakovaných žádostech žalobců dle zákona o půdě.
4. Byť by se dosavadní postup a rozhodnutí správního orgánu jevila zákonnými, jsou natolik extrémní, že vybočují z mezí ústavnosti.
5. Žalobci se svých nároků domáhali od samé účinnosti zákona o půdě a tyto nároky považují stále za nevypořádané, neboť Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Kraj Vysočina, pobočka Třebíč, jim pouze dopisem ze dne 28. 2. 2014, sp. zn.: 1 RP/8161/2011-130761, zn.: SPU092399/2014, doručeným žalobci a) dne 6. 6. 2014 a zástupkyni žalobců sdělil, že při řešení restitučních nároků k velkostatku S. – Z. vydal tehdejší Okresní úřad a následně Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad Třebíč (dále jen „MZE, PÚ Třebíč“), několik rozhodnutí, kterými přiznal restituční nárok na vrácení nemovitostí vztahujících se k oprávněné osobě paní G. J.-K. a taktéž se vypořádal i s restitučním nárokem uplatněným na majitele K. W. W. a JUDr. O. M., dodal, že uplatněné nároky považuje v celém rozsahu za vyřízené, kdy mu nejsou známy žádné nevydané nemovitosti, které by měly být předmětem řízení dle zákona o půdě.
6. Žalobci předně upozornili, že se podáním ze 17. 2. 2014 nedomáhají dalších nároků, ale pouze opakovaně týchž nároků, které uplatnili poprvé již výzvou z 6. 6. 1991, již se na základě zákona o půdě domáhali vydání odebraného lesního komplexu s příslušenstvím (a poskytnutí náhrad dle zákona o půdě) náležejícího původně G. J.-K..
7. Správní orgán se v rámci nedokončeného restitučního řízení vypořádal pouze s restitučními nároky ve vztahu ke splnění podmínek k vydání majetku původních spoluvlastníků ideální 1/3 velkostatku K. W.-W. a ideální 1/3 JUDr. O. M.. V celém rozsahu však nebyly vypořádány restituční nároky ve vztahu k původní spoluvlastnici G. J., neboť žalobci již výzvou ze dne 6. 6. 1991 uplatnili nároky mimo jiné i dle § 4a odst. 1, odst. 2 zákona o půdě na navrácení cca 1.000 ha lesního komplexu, který nebyl pojat do konfiskace ideální 2/3 velkostatku.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

8. Žalobci dále upozornili na to, že v roce 1945 stát zamýšlel zkonfiskovat ideální 2/3 velkostatku, konfiskační vyhlášky však byly vydány pouze na zemědělský majetek a pouze v některých katastrálních územích (nikoli na lesní majetek), přesto byl fakticky zabrán celý zemědělský majetek (pozemky, budovy, živý i mrtvý inventář) z velkostatku (3/3). Veškerý zkonfiskovaný zemědělský majetek (2/3) i majetek zabraný bez právního důvodu (1/3) byl v letech 1945-1947, resp. do 25. 2. 1948 rozdělán přídělci.
9. Protože si byl stát vědom toho, že zabral i spoluvlastnický podíl v rozsahu 1/3 na zemědělském majetku, rozhodl ZNV Brno, že lesní majetek nebude konfiskován a bude ponechán k vypořádání hodnoty ideální 1/3 velkostatku pro paní G. J. Dle dokumentace z let 1945-1948 představovala hodnota lesního majetku 1/3 hodnotu celého velkostatku. S vypořádáním spoluvlastnictví tím, že získá na svůj podíl celé lesní hospodářství, G. J.-K. souhlasila. Tyto skutečnosti byly zřejmé z rozhodnutí a přípisů ZNV Brno, Ministerstva zemědělství před únorem 1948, z nichž plyne, že z důvodu vypořádání nároku ideální 1/3 G. J.-K. nebyly vydány konfiskační vyhlášky pro obec H. S., Ch., S., Č. (lesní pozemky). Veškeré tyto listiny byly doloženy do spisu Pozemkového úřadu již v 90. letech, žalobci proto od počátku restitučního řízení vycházeli z těchto dohod a hovořili o restituci cca. 950 -1.100 ha souvislé lesní plochy v k. ú. S. u T., neboť z dohod jejich právní předchůdkyně s tehdejšími orgány státu (1945-1947) plyne, že stát G. J.-K. na hodnotu celého jejího podílu na velkostatku přenechal lesní půdu v k. ú. S. u T., zemědělskou usedlost Č. a zámeček S. Vše ostatní bylo spolu s konfiskovaným majetkem ostatních spoluvlastníků rozděleno mezi přídělce, příp. ponecháno státu.
10. Žalobci tedy tvrdili, že k 25. 2. 1948 byl majetek G. J.-K. tvořen reálně odděleným majetkem – lesním komplexem, který byl pod národní správou, neboť před 25. 2. 1948 došlo ke směně a vypořádání podílového spoluvlastnictví mezi státem (který držel zkonfiskované 2/3 velkostatku v zemědělském majetku v rozsahu 3/3) a G. J. (vlastnicí 1/3 velkostatku), která na vypořádání svého podílu na velkostatku držela majetek v lesních pozemcích v k. ú. S. u T., zemědělskou usedlost Č. a zámeček S.
11. Státem však do 25. 2. 1948 nebyl s ohledem na nastalou politickou situaci zachován předepsaný úřední postup, a proto nebyla dohoda o reálném oddělení výše uvedeného majetku zapsána do pozemkových knih. Po revizi 1. pozemkové reformy dle zákona č. 142/1947 Sb., následně dle zákona č. 46/48 Sb., a dále i bez právního důvodu postupem porušujícím obecně uznávaná lidská práva a svobody stát odňal G. J.-K. majetek a dohody shora popsané již v pozemkové knize nerealizoval.
12. Žalobci dále konstatovali, že hodnota dosud vydaného majetku a ostatních náhrad neodpovídá hodnotě majetku, který dle dohod se státem o reálném oddělení a vypořádání podílového spoluvlastnictví měl G. J.-K. náležet. Vycházejíc z dohod o reálném oddělení majetku proto žalobci požadovali dokrýt nároky a vydat lesní pozemky v k. ú. S. u T. po jejich právní předchůdkyni (a náhrady dle zákona o půdě), o čemž příslušný správní orgán dosud nerozhodl.
13. Nesprávný postup žalovaného žalobci spatřovali i v tom, že byli uváděni v omyl o tom, že ideální 2/3 velkostatku podléhaly konfiskaci, což se následně neprokázalo, přičemž z tohoto omylu vycházel i správní orgán, zvýhodnil tak na úkor žalobců stát, když vypořádáním podílového spoluvlastnictví mezi státem a G. J. a z toho vyplývajícími restitučními nároky se správní orgán nezabýval, nerozhodl a rozhodnout odmítá, žalobce tím zkrátil na jejich právech.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

14. Žalobci s ohledem na výše uvedené, když správním orgánem nebyla respektována dohoda o reálném oddělení podílu G. J.-K. (k roku 1945 v hodnotě 1.000.000,- Kč spočívající v reálném oddělení 1/3 hodnoty velkostatku, tvořené lesním komplexem lesních pozemků v k. ú. S. u T.), dále konstatovali, že jim byly např. nesprávně vydány restituční nároky na lesních pozemcích v k. ú. H. S., k. ú. Ch. v rozsahu cca 110 ha. Žalobci shledali v rozporu s dobrými mravy a obecně uznávanými základními lidskými právy a svobodami, aby bylo osobě, která v době nesvobody nemohla docílit intabulace nových dohodnutých majetkových vztahů se státem, přičítáno k tíži, že neprokázala své nároky, když to byl stát, který se nejprve na majetkovém vypořádání podílového spoluvlastnictví dohodl a následně sám právní realizaci dohody zabránil.
15. Žalobci s odkazem na § 4a odst. 2 zákona o půdě namítali, že pokud oprávněné osoby nemohly jednoznačně prokázat svůj nárok výpisem z úřední evidence, měl je pozemkový úřad zapsat jako domnělé oprávněné osoby k lesnímu komplexu, resp. lesním pozemkům ve všech dotčených katastrálních územích, což se nestalo. Pozemkový úřad mohl rozhodnutím nárok k lesním pozemkům v dotčených katastrálních územích uznat, protože s odkazem na §4a odst. 3 zákona o půdě oprávněné osoby předložily doklady o reálném oddělení 1/3 velkostatku ve formě lesního komplexu i o tom, že došlo k fyzickému oddělení hodnoty podílu, a že pro nedemokratické společenské změny po únoru 1948 nedošlo k právně účinnému převodu jen pro nedostatek zápisu do pozemkové knihy. Lesní komplex měla G. J.-K. k 25. 2. 1948 v držbě, komplex spravoval národní správce, doklad o vlastnictví nelze pro nerealizaci zápisového řízení doložit; kromě toho nároky na lesní komplex neuplatnila jiná oprávněná osoba, ve věci neprobíhalo soudní řízení a domnělé oprávněné osoby prokazovaly nárok k majetku posledním dokladem o vlastnictví své právní předchůdkyně.
16. Pozemkový úřad však rozhodnutí dle § 4a odst. 3 zákona o půdě nevydal a neodkázal domnělé oprávněné osoby na soud. Nesprávným úředním postupem a nečinností stát prostřednictvím svých orgánů způsobuje další křivdy.
17. Žalobci specifikovali, že žalovaný pouze dopisem ze dne 27. 5. 2014, zn. 224531, 230610, 23057, 235009/2014, doručeným žalobci a) dne 6. 6. 2014, žalobce informoval o tom, že považuje restituční řízení za skončené, přes žádost žalobců nebylo žalovaným vydáno opatření proti nečinnosti.
18. S odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. IV. ÚS 2456/14, se žalobci domáhali ochrany proti nečinnosti správního orgánu a navrhovali, aby soud rozhodl, že žalovaný je povinen ve lhůtě 3 měsíců od právní moci rozhodnutí rozhodnout ve věci dovypořádání restitučních nároků žalobců pocházejících od původního vlastníka paní G. J.-K., rozené W.-W.
19. K výzvě soudu žalobci podáními z 23. 3. 2015, 7. 4. 2015 a 27. 4. 2015 doplnili žalobu v tom smyslu, že žalovaný vedl žádosti žalobců pod č. j.: 143310/2014; žalobci vyčerpali prostředky obrany proti nečinnosti, když se žádostí z 22. 6. 2012 doručené Ministerstvu zemědělství, Pozemkovému úřadu Třebíč, dne 25. 6. 2012 opakovaně domáhali dovypořádání restitučních nároků dle zákona o půdě po paní G. J.-K..
20. Přípisem z 22. 8. 2012 ke sp. zn.: 1 RP 8161/2011-130761, a k č. j.: 116 653/2012-MZE-130761, doručeným Ministerstvu zemědělství, Pozemkovému úřadu Třebíč, dne 28. 8. 2012 žádali provedení přezkumného řízení ve věci vypořádání restitučních nároků k velkostatku S. – Z., a to pro nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2010,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

č. j. 1299/2010/PUTR/Ša, příp. žádali, aby při neshledání podmínek pro provedení přezkumného řízení bylo toto podání považováno za návrh na obnovu řízení v této věci. Ministerstvo zemědělství, Ústřední pozemkový úřad odmítl zahájení přezkumného řízení přípisem ze dne 20. 11. 2012, sp. zn. 15 A VD 52752/2012-13312, č. j. 208339/2012-MZE-13312. Obnova řízení (k rozhodnutí Pozemkového úřadu Třebíč č. j.: 122/2010-PUTR/Ša) byla zamítnuta rozhodnutím MZE, PÚ Třebíč ze dne 30. 11. 2012 zn. 1 RP 8161/2011-130761, č. j. 218490/2012-MZE-130761.

21. Všechna tato rozhodnutí však směřovala pouze k ostatním spoluvlastníkům velkostatku – K. W.-W. a JUDr. O. M.. Neřešila však dovypořádání restitučních nároků po G. J.-K..
22. Toto dovypořádání nebylo vyřešeno ani rozhodnutími soudu (prvostupňového ani odvolacího) k žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Třebíč č. j.: 1299/2010/PUTR/Ša.
23. Opatření proti nečinnosti se žalobci domáhali i podáním prostřednictvím jejich zástupkyně z 27. 3. 2014.
24. Dovypořádání restitučních nároků po G. J.-K. žalobci dále žádali návrhem žalobce a) na MZE, PÚ Třebíč ze dne 29. 11. 2013; doplněním návrhu ze dne 29. 11. 2013 datovaného dnem 3. 12. 2013 adresovaného PÚ Třebíč; doplněním ze dne 4. 12. 2013; opakovanou žádostí žalobce a) ze dne 8. 3. 2014 na Státní pozemkový úřad, pracoviště Třebíč, sp. zn. 092399/2014, 1 RP 8161/2011-130761; návrhem na pokračování v nedokončeném restitučním řízení ze dne 27. 3. 2014 na Státní pozemkový úřad, Praha; návrhem žalobce a) z 16. 5. 2014, 19. 5. 2014, 20. 5. 2014, a 21. 5. 2014.
25. Žalovaný na výše uvedené návrhy reagoval pouhým vyjádřením z 5. 5. 2014 a z 27. 5. 2014 s tím, že restituční řízení považuje za ukončená a rozhodovat nebude. Tento posledním úkon žalovaného zn. 224531, 230610, 23057, 235009/2014 byl doručen žalobci a) dne 6. 6. 2014.
26. Žalobci dále specifikovali žalobní petit tak, že se domáhají, aby soud rozhodl, že žalovaný je povinen ve lhůtě 3 měsíců od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí ve věci dovypořádání restitučních nároků žalobců jako oprávněných osob po původním vlastníkovi velkostatku S. – Z., paní G. J.-K., rozené W.-W., tedy, zda žalobci jsou či nikoliv vlastníky v rozsahu každý ideální 1/3 nemovitých věcí, dříve zapsaných v knihové vložce pozemkové knihy č. x, x a x k. ú. R., knihovní vložce č. x k. ú. Č. L., knihové vložce č. x k. ú. Č., knihové vložce č. x k. ú. Ch. n. J., knihovní vložce č. x, x k. ú. S. u T., k. ú. R., k. ú. S., knihovní vložce č. x k. ú. O.
27. K další výzvě soudu žalobci podáním z 20. 2. 2016, doplněným podáním z 31. 5. 2016, konkretizovali žalobní petit tak, že nemovitosti, které byly součástí velkostatku a o jejichž ne/vydání dosud nebylo žalovaným rozhodnuto, specifikovali vymezením katastrálního území, listu vlastnictví, parcelním číslem pozemků, jejich výměrou a druhem. Žalobci tímto způsobem konkrétně označili pozemky nacházející se v k. ú. Č., LV č. x, k. ú. Ch. n. J., LV č. x, k. ú. Ch. n. J., LV č. x, k. ú. H. S., LV č. x, k. ú. S. u T., LV č. x, k. ú. S. u T., LV č. x, a v k. ú. S. u T., LV č. x, přičemž doplnili, že se jedná pouze o majetek po G. J.-K., který dle dohody se státem z let 1945-1947 (jež pouze z důvodu politické situace nebyla promítnuta do pozemkových knih) připadl na její podíl 1/3 velkostatku lesní komplex. Žalobci proto trvali na tom, že k 25. 2. 1948 vlastníkem ideálních 2/3 lesních pozemků specifikovaných shora nebyli K. W.-W. a JUDr. O. M., ale G. J.-K..

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

28. Soud předesílá, že s ohledem na další průběh řízení (viz níže – následné částečné zrušení rozsudku zdejšího soudu Nejvyšším správním soudem), je v této fázi řízení pro věc podstatné konkrétně uvést pouze pozemky, nacházející se v k. ú. S. u T., LV č. x, to je:

pozemek p.č. x o výměře 72 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 28 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 96 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 46 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 625.084 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 39.977 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 6.842 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 56.134 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 3.046 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 893.795 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 896 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 9.307 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 548.235 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 1.789 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 48.736 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 33.119 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 1.452 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 1.703 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 725 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 3.820 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 1.382 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 882.266 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 435.367 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 46 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 215 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 3.586 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 466.532 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 103.169 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 467.144 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 358.102 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 615 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 656 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 700 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 518 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 173 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 984.002 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 89.652 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 4.094 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 749 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 44 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 81 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 174 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 8.247 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 5.039 m² - lesní pozemek

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pozemek p.č. x o výměře 442.356 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 441 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 218.293 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 499 m² - lesní pozemek
pozemek p.č. x o výměře 291 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 685 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 9 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 193 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 359 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 157 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 51 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 13.708 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 44 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 578 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 2.978 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 1.207 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 1.577 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 130 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 235 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 79 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 425 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 1.122 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 211 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 157 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 475 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 58 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 282 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 135 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 139 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 32 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 29 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 11 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 27 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 41 27 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 1019 27 m² - vodní plocha
pozemek p.č. x o výměře 10 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 2.173 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 7.440 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 2.370 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 6.303 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 5.317 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 30 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 1.602 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 128 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 70 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 2.962 m² - ostatní plocha
pozemek p.č. x o výměře 535 m² - ostatní plocha

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pozemek p.č. x o výměře 1.449 m² - ostatní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 79 m² - ostatní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 135 m² - ostatní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 729 m² - ostatní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 130 m² - ostatní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 21 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 93 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 102 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 231 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 247 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 253 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 165 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 169 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 423 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 732 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 214 m² - vodní plocha
 pozemek p.č. x o výměře 579 m² - vodní plocha

29. V průběhu řízení žalobu hojně doplnil dalšími podáními (z 27. 2., resp. 28. 2. 2015, 18. 5. 2015, 11. 6. 2015, 15. 6. 2015, 16. 5. 2016, 18. 5. 2016, 28. 5. 2016, 1. 3. 2017, 29. 3. 2017, 7. 8. 2017 a 13. 11. 2017, a dále 16. 3. 2018 a 18. 3. 2018) žalobce a), a to zejména o bližší historické souvislosti; průběh konfiskace a reálného oddělení 1/3 podílu na velkostatku G. J.-K.; o stanovení výpočtů podílu na velkostatku, který zůstal v majetku G. J.-K. (vydatelný celý les o rozloze cca 1.200 ha); o vyjádření se k nesprávnému postupu správních orgánů, které nerespektovaly reálné oddělení majetku G. J.-K. (které nebylo zapsáno do pozemkových knih pouze vinou státu).

II. Vyjádření žalovaného

30. V písemném vyjádření k žalobě z 28. 4. 2015 žalovaný uvedl, že na základě kompletního spisového materiálu, který soudu zaslal, má za to, že žaloba není důvodná, a navrhl proto, aby ji soud zamítl.
31. Státní pozemkový úřad Krajský pozemkový úřad pro Kraj Vysočina, pobočka Třebíč (dále též „SPÚ Pobočka Třebíč“) k věci samé podáním z 31. 3. 2015 sdělil, že podání obsahově v zásadě shodné s žalobou žalobci podali již 27. 3. 2014 (jako Návrh na pokračování v nedokončeném restitučním řízení – dovypořádání restitučních nároků po G. J.-K., roz. W.-W., velkostatek S. a přijetí opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu), SPÚ Pobočka Třebíč se vyjádřila 14. 4. 2014, č. j. SPU 16578/2014. Restituční řízení po G. J.-K. bylo řešeno od podání žádosti, bylo vydáno minimálně 10 správních rozhodnutí, jimiž byl oprávněným osobám vrácen majetek v rozsahu jejího podílu 1/3, pokud majetek vydán nebyl, byl přiznán nárok na náhradu, do většiny správních rozhodnutí bylo podáno odvolání, správní orgán byl následně vázán právním názorem soudu (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 1998, č. j. 38 Ca 346/96-48). Od roku 1945 probíhala určitá jednání o reálném rozdělení nemovitostí, které by měly zůstat ve vlastnictví G. J.-K. (viz seznam nemovitostí z 10. 4. 1948, č. j. 7290/48-IX/R 12). K oficiálnímu uznání však žádným právním aktem, zapsaným do pozemkové knihy nedošlo a vlastnická práva k této ideální 1/3 velkostatku byla G. J.-K. odebrána dle zákona o revizi první pozemkové reformy č. 142/1947 Sb. Z tohoto důvodu také nebyla Okresním úřadem, pozemkovým referátem dne 23. 10. 1992, rozhodnutím č. j. 111-1700/2/92-Br, schválena dohoda

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

32. Citované rozhodnutí Okresního úřadu Třebíč bylo potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 1993, č. j. 30 Ca 180/92-19, kdy soud konstatoval, že jsou pochybnosti, zda došlo k reálnému oddělení majetku před tím, než bylo v roce 1948 rozhodnuto o vyvlastnění podle první pozemkové reformy, anebo zda byla vyvlastňována zbývající ideální 1/3 původního majetku, neboť k reálnému rozdělení majetku nikdy nedošlo.
33. Celá tato situace byla posouzena a vypořádána v rozhodnutí Okresního úřadu Třebíč, referátu pozemkového úřadu v Třebíči ze dne 8. 9. 1994, č. j. POZ 111/3272/1994/Br/Ko, kterým byl oprávněným osobám vydán majetek v rozsahu ideální 1/3 původního vlastníka G. J.-K.. Uvedené rozhodnutí ve znění řady oprav po zpětvzetí odvolání žalobců nabylo zcela právní moci dne 14. 9. 1995 a žalobcům tak bylo vydáno (v rozsahu 1/3 původního majetku, tedy ideální části po G. J.-K., tj. každému z žalobců v rozsahu 1/9) kromě jiného 1.017,18 ha lesa v k. ú. S., tj. 80 % všech lesních pozemků v k. ú. S. další část lesních pozemků - lesní cesty - byly vydány žalobcům (opět každému 1/9) na základě rozsudku Okresního soudu v Třebíči z 25. 6. 2005, č. j. 5 C 218/2002-199, rozhodnutím správního orgánu z 21. 12. 2005, č. j. 1317-2005/PUTR/Ž. Správnost tohoto postupu správního orgánu je zřejmá i ze sdělení Ministerstva zemědělství z 10. 5. 1993 adresovaného žalobci a), na které správní orgán odkazuje, jakož i ze sdělení Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu z 27. 11. 2001.
34. Žalobcům tedy byla vydána 1/3 původního majetku, pokud by jim byl vydán další jimi požadovaný majetek, byly by jejich nároky vykryty dvakrát. SPÚ Pobočka Třebíč proto považuje restituční nároky oprávněných osob za vyřízené, neboť žalobcům byly dle § 6 zákona o půdě vydány konkrétní nemovitosti či poskytnuty náhrady, které přešly na stát nebo jinou právnickou osobu v důsledku daného restitučního titulu a správnímu orgánu nejsou známy další konkrétní nemovitosti, které by měly být předmětem restitučního řízení.
35. Žalovaný se k dalším doplněním žaloby a zejména ke specifikaci žalobního petitu podáními ze dne 20. 2. 2016, resp. 31. 5. 2016 později již nijak nevyjádřil.

[illegible]

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v rozsahu ideální 1/3 k celku, brojit opravnými prostředky. V rámci těchto opravných prostředků mohli namítat, že není správný právní názor, který správní orgány zaujaly poté, co Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 4. 3. 1993, č. j. 30 Ca 180/92-19, uvedl, že „nezbytně nutným se proto jeví došetření otázky, zda došlo k reálnému oddělení zkonfiskovaného majetku a majetku, který byl před rokem 1948 ponechán paní [G. J.-K.], poté však v roce 1948 vyvlastněn podle první pozemkové reformy“. Tento právní názor spočíval v tom, že návrh na reálné rozdělení majetku nebyl řádným způsobem akceptován, a proto lze nemovitosti původně náležící k velkostatku vydávat pouze v rozsahu ideální 1/3 k celku. Správní orgány přitom v příslušných rozhodnutích odůvodnily, z jakého důvodu rozhodovaly o ideální 1/3 majetku velkostatku, a nikoliv o *konkrétní* 1/3 majetku, na jehož oddělení sice byl podán návrh, ale nikdy k němu nedošlo.

44. Z těchto důvodů NSS zavázal městský soud, aby v dalším řízení posoudil, zda žalobci uplatnili nárok podle § 9 odst. 1 zákona o půdě ve vztahu k jimi specifikovaným pozemkům na výzvu soudu; až poté bude možné zabývat se namítanou nečinností žalovaného.

V. Postup Městského soudu v Praze po částečném zrušení prvního rozsudku

45. Soud s ohledem na závazný právní názor NSS ve zrušujícím rozsudku nejprve písemně ověřoval, zda žalobci uplatnili nárok podle § 9 zákona o půdě k pozemkům, které NSS vymezil ve výroku I. zrušujícího rozsudku. Protože tuto skutečnost žádný z účastníků řízení do vydání prvního rozsudku zdejšího soudu v této věci nikdy nečinil sporným, zdejší soud žalovaného vyzval přípisem ze dne 26. 7. 2017, č. j. 9 A 49/2015-191, aby ve lhůtě 30 dnů soudu mimo jiné sdělil, zda činí sporným, že žalobci byli původními vlastníky pozemků specifikovaných parcelními čísly na LV č. x, v k. ú. S. u T., u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč, v podání z 20. 2. 2016, doplněným podáním z 31. 5. 2016, resp. že uplatnili nárok na jejich vydání dle § 9 odst. 1 zákona o půdě. Uvedená výzva byla žalovanému doručena dne 10. 8. 2017, žalovaný však na ní žádným způsobem nereagoval, a to i přesto, že ve své kasační stížnosti poprvé tvrdil, že k části pozemků – konkrétně k parc. č. x, x, x, x, x - neměli žalobci (resp. jejich právní předchůdkyně) vlastnická práva nikdy.
46. Poté soud zaslal žalovanému opakovaně stejnou výzvu ze dne 1. 2. 2018, pod pohrůžkou uložení pořádkové pokuty (č. l. 198 soudního spisu), ve které žalovanému stanovil lhůtu 20 dnů. Tato výzva byla žalovanému doručena dne 13. 2. 2018, ani na ní ovšem žalovaný žádným způsobem nereagoval.
47. Téhož dne, tj. 1. 2. 2018, zaslal soud též výzvu žalobcům č. j. 9 A 49/2015-197, aby ve lhůtě 20 dnů doložili, že ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o úpravě vlastnických vztahů k půdě uplatnili nárok na pozemky specifikované na LV č. x, v k. ú. S. u T. Zároveň soud žalobce vyzval, aby uvedené pozemky konkretizovali konkrétními parcelními čísly, pod nimiž byly dříve vedeny v pozemkových knihách a jakým číslem odpovídají v dnešním značení v katastru nemovitostí, a dále, aby předložili případné výzvy žalovaného po žádosti na vydání nemovitostí ze dne 7. 9. 1991.
48. Žalobci na uvedenou výzvu odpověděli dne 12. 3. 2018 zasláním řady dokumentů, převážně korespondence žalobce a) se státními orgány a tehdejšími vlastníky požadovaných nemovitostí.

49. V dalším průběhu řízení samostatně uplatňoval žalobce a) v podáních ze dne 16. 3., 18. 3., 20. 3., 21. 3., 26. 3., „alternativní návrh petitu“ (viz níže), ze dne 17. 4., 18. 4., 6. 6., 7. 6., a naposled dne 13. 6., v nichž dále opakovaně uváděl již soudu sdělené a zaslané historické souvislosti při nakládání s majetkem původně náležejícím do velkostatku S. – Z., jakož i názor, že žalovaný dosud nevypořádal všechny lesní pozemky, které dle (v pozemkových knihách nezaznamenaného) reálného oddělení náležely do vlastnictví jeho právní předchůdkyně. Toto dokládal různými dobovými dokumenty, které zaslal soudu již dříve, anebo které jsou součástí správního spisu. Rovněž navrhoval nové stanovení velikosti podílu pozemků, který připadal na 2/3 státem zkonfiskovaného majetku náležejícího do velkostatku a na 1/3 tzv. „českého“ podílu, tj. podílu po paní G. J.-K..

VI. Ústní jednání dne 23. 3. 2018

50. Přestože účastníci řízení souhlasili s projednáním věci bez ústního jednání, soud jej nařídil zejména z důvodu objasnění otázky, zda byly žalobci uplatněny nároky podle § 9 zákona o půdě k požadovaným pozemkům, jak je vymezili v žalobě a jejich doplněních, a to s ohledem na skutečnost, že žalovaný na opakované písemné výzvy soudu nijak nereagoval. Při ústním jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních tvrzeních a procesních návrzích.
51. Soud účastníky řízení upozornil, že jednání se již týká pouze pozemků v rozsahu vymezeném ve výroku I. rozsudku NSS ze dne 18. 1. 2017, č. j. 8 As 184/2016-93 (dále jen „sporné pozemky“). Vzhledem k tomu, že žalovaný na písemné výzvy soudu ohledně otázky, zda žalobci uplatnili nárok na takto vymezené pozemky podle § 9 zákona o půdě, do konání ústního jednání nereagoval, soud se žalovaného při jednání výslovně dotázal, zda tuto otázku činí jakkoliv spornou. Žalovaný uvedl, že nikoliv. K výslovnému dotazu soudu, zda žalovaný o všech v žalobě požadovaných pozemcích v nyní projednávaném rozsahu již rozhodl, ať už pozitivně (vydáním pozemku nebo náhrady), anebo negativně (nevýdáním pozemku bez náhrady), žalovaný uvedl, že o všech uplatněných pozemcích již bylo v minulosti vydáno rozhodnutí.
52. Žalovaný dále údajně z opatrnosti krátkou cestou na jednání předložil soudu své vyjádření již ze dne 13. 9. 2017 k dřívější výzvě soudu s tvrzením, že jej soudu již odesílal. Obsahem tohoto několikastránkového vyjádření mělo být zpracování přehledu sporných pozemků jednotlivě a stručný popis jejich vypořádání, včetně označení pozemků, které dle žalovaného nikdy nebyly součástí velkostatku S. – Z. Soud toto vyjádření ovšem nikdy neobdržel a žalovaný nijak nedoložil, že toto vyjádření soudu odeslal a soudu bylo doručeno. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci ani soud tak neměli možnost se s tímto podkladem před jednáním podrobně seznámit, ačkoliv žalovanému nic nebránilo soudu toto jeho vyjádření předložit již dříve (přitom jak je patrné, i on sám měl pochybnosti o tom, zda soud toto vyjádření někdy obdržel, když jej předkládal „z opatrnosti“), soud jednání odročil. Současně žalovanému uložil, aby zpracoval podrobný písemný přehled sporných pozemků v detailnějším vyhotovení, tj. s uvedením dřívějšího označení pozemků v pozemkových knihách, včetně přiřazení konkrétních rozhodnutí, kterými bylo o konkrétních pozemcích rozhodnuto, k čemuž mu stanovil lhůtu do 20. 4. 2018.

VII. Další průběh řízení

53. Žalobci na vyjádření žalovaného datované dnem 13. 9. 2017 předložené na ústním jednání poté písemně reagovali vyjádřením ze dne 20. 4. 2018 (č. l. 336 soudního spisu). Potvrdili, že poté, co bylo Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrálním pracovištěm Třebíč

zpracováno zpětné srovnávací sestavení parcel, vyšlo najevo, že pozemky, o kterých žalovaný tvrdil, že nikdy nebyly ve vlastnictví původních vlastníků, skutečně v jejich vlastnictví nebyly. K dohodě o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví žalobci uvedli, že žalovaný pořád opomíná skutečnost, že tato dohoda se týkala pouze dosud vydaných podílů na pozemcích, tj. v rozsahu 1/9 ke každému ze žalobců a odkázali na § 4a a zejména na postup uvedený v odst. 3 písm. b) zákona o půdě, který se týká přiznání a vyřizování nároků tzv. domnělé oprávněné osoby. Ve vztahu ke zbylým pozemkům žalobci nesouhlasili s názorem žalovaného, že o nich již bylo rozhodnuto. Jedná se o pozemky vzniklé při digitalizaci katastru, při které se ukázaly nesrovnalosti katastru a výměry, a proto byly označeny novými parcelními čísly. Upozornili dále na to, že soudu zaslali prostřednictvím žalobce a) alternativní návrh petitu ze dne 26. 3. 2018.

54. Dále žalobci uvedeným podáním ze dne 20. 4. 2018 doplnili návrh učiněný dříve podáním žalobce a) ze dne 26. 3. 2018, doplněný žalobcem a) podáním ze dne 27. 3. 2018, aby soud „uložil žalovanému povinnost, na své náklady nechat zpracovat znalecký posudek o hodnotě státních id. 2/3 velkostatku po snížení finančních hodnot, které rozdál v průběhu let 1945 - 25. 2. 1948 přidělcům na své náklady a vrub, a to pro zjištění správné výše spoluvlastnického českého [podílu] v dřívější výši id. 1/3 z celého majetku velkostatku a to do 4 měsíců, a dále povinnost do 2 měsíců od odsouhlasení správnosti nové výše spoluvlastnických podílů provést dovypořádání v lesním celku v k. ú. S. u T., podle zákona o půdě“.
55. Soud dne 17. 4. 2018 obdržel žádost žalovaného o zapůjčení správního spisu datovanou 17. 3. 2018 (zřejmě chybou v psaní, což je evidentní též s ohledem na obsah tomu předcházející telefonické žádosti zachycené v úředním záznamu na č. l. 325 – pozn. soudu). Této žádosti soud vyhověl přípisem ze dne 25. 4. 2018. Mezitím dne 23. 4. 2018 obdržel soud vyjádření žalovaného ze dne 20. 3. 2018 (zjevně opět nesprávně datováno – pozn. soudu) s barevně zpracovaným přehledem pozemků v rozsahu, ve kterém je žalobci požadovali v původním rozsahu žaloby ve vztahu ke k. ú. S. u T., LV č. x. Z tohoto vyjádření dále vyplynulo, že žalovaný má pochybnosti o tom, zda současný stav katastru nemovitostí odpovídá stavu v době rozhodování o restitučních nárocích žalobců, neboť mohlo dojít k rozdělení parcel, ke změnám ve výměrách či k přečíslování parcel, a to i v souvislosti s vyhotovením geometrického plánu v roce 1997 pro účely vypořádání spoluvlastnictví žalobců a dalších oprávněných osob. Následně ze sdělení žalovaného ze dne 9. 5. 2018, které soud ve stejný den i obdržel, vyplynulo, že žalovaný uvedený přehled zpracoval bez znalosti podkladů ve správním spisu, neboť ten mu byl doručen až 30. 4. 2018, tj. poté, co již své vyjádření soudu odeslal.
56. Vzhledem k této skutečnosti soud znovu vyzval žalovaného usnesením ze dne 14. 5. 2018, č. j. 9 A 49/2015-366, aby své vyjádření doplnil, a to i ve vztahu k pochybnostem, které žalovaný uvedl ve vyjádření ze dne 20. 3. 2018 ohledně odpovídajícího stavu katastru nemovitostí a pozemkových knih. K tomu mu soud stanovil lhůtu do 25. 5. 2018, kterou k žádosti žalovaného opakovaně prodloužil nejdříve usnesením ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 49/2015-371 (a s ohledem na to odročil i jednání na 12. 9. 2018), a poté na základě telefonické domluvy (viz č. l. 394), do 5. 9. 2018.
57. Dne 5. 9. 2018 soud obdržel podrobně a kvalitně zpracovaný přehled sporných pozemků, který obsahoval sporné pozemky ve formátu označení parcelním číslem v katastru nemovitostí, dále jejich původní označení v pozemkových knihách, výměru, resp. vydanou výměru a s odkazem na konkrétní označení rozhodnutí, kterým bylo o daném pozemku rozhodnuto. Dále žalovaný soudu těsně před ústním jednáním dne 11. 9. 2018 rovněž zaslal

58. Při ústním jednání dne 12. 9. 2018 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobci a) a c), jakož i jejich právní zástupkyně byli omluveni, souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci v jejich nepřítomnosti. Soud proto jednal za účasti žalobce b) a zástupkyně žalovaného. Žalovaný zdůraznil, že podstatou sporu je snaha žalobců domoci se vydání celého statku, nejen jeho 1/3, proto není přesný ani poslední žalobní petit, o žalobci uplatněném alternativním petitu soud v tomto typu řízení nemůže rozhodnout. Měl za to, že se jeho podrobným doplněním a následným vyjádřením vše vysvětlilo a bylo doloženo, že žalovaný o všech pozemcích rozhodl.

59. Soud rozhodoval o žalobě na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
60. Městský soud rozhodoval v této věci již podruhé. Předmětem tohoto řízení je postavit najisto, zda žalobci uplatnili k pozemkům zapsaným na LV č. x, v k. ú. S. u T., vedeném u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč, v rozsahu uvedeném ve výroku I. rozsudku NSS č. j. 8 As 184/2016-93, nárok podle § 9 zákona o půdě, či nikoliv, a dále posoudit, zda je žalovaný ve vztahu k těmto sporným pozemkům nečinný ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně jde o tyto sporné pozemky:

61. Dále soud opakuje, že závěry městského soudu v prvním rozsudku ohledně dalších pozemků na LV č. x, v k. ú. S. u T., jakož i pozemků ve zbylých katastrálních územích, ani závěry městského soudu o nedůvodnosti námitky žalobců, že restituční nároky *lesních* pozemků měly být řešeny podle dohody o reálném oddělení, ač se toto oddělení v pozemkových knihách nepromítlo, NSS nezrušil. Naopak, NSS ve shodě s městským soudem odmítl tyto námitky akceptovat, neboť žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat změny pravomocnými rozhodnutími vysloveného právního názoru, dle kterého stát G. J.-K. odebral ideální 1/3 celého velkostatku (viz bod 31 rozsudku NSS). Z tohoto důvodu tedy postačí, když městský soud ohledně zbytku nemovitého majetku, jenž byl předmětem původního řízení o žalobě, odkáže na odůvodnění svého prvního rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 9 A 49/2015-127, které zůstalo v platnosti.

63. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

64. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

65. Podle § 81 odst. 1, 2, 3 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

66. Podle § 71 odst. 1, odst. 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) je *správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.*
67. Podle § 9 zákona o půdě:
  1. *Nárok uplatní oprávněná osoba u pozemkového úřadu a zároveň vyzve povinnou osobu k vydání nemovitosti. Povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou do 60 dnů od podání výzvy dohodu o vydání nemovitosti.*
  2. *Dohoda podléhá schválení pozemkovým úřadem formou rozhodnutí vydaného ve správním řízení.*
  3. *Rozhodnutí pozemkového úřadu o neschválení dohody přezkoumá na návrh účastníka soud. Jestliže ani soud dohodu neschválí, vrátí věc pozemkovému úřadu k rozhodnutí ve věci.*
  4. *Nedojde-li k dohodě podle odstavce 1, rozhodne o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitosti pozemkový úřad.*
68. Soud nejdříve ověřoval, zda žalobci uplatnili ke sporným pozemkům nárok podle § 9 zákona o půdě. Z obsahu správního spisu vyplynuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:
69. Žalobci jako osoby oprávněné uplatnili dle § 6 zákona o půdě (v návaznosti na předchozí korespondenci se „Státním notářstvím v Třebíči“, „Ředitelstvím státních lesů v Třebíči“, s „Ministerstvem pro správu národního majetku a jeho privatizaci“, s „Generální prokuraturou ČR, odbor rehabilitační“) výzvou ze 7. 9. 1991, následně doplňovanou řadou podání, nárok na „navrácení in natura českého podílu na velkostatku S. – Z.“ po paní G. J.-K., s tím, že G. J.-K. byla spolumajitelkou 1/3 velkostatku S. – Z., okres T.
70. Dále správní spis obsahuje listinu ze dne 16. 9. 1991, kterou původní vlastník paní G. J.-K. uplatnila nárok na zemědělský majetek dle § 9 zákona o půdě ve vztahu k majetku S. 40 a Č. 1, 2 do výměry 750 ha lesní půdy v obci S., Č. a H. S., které v té době bylo vlastnictvím Státních lesů, JZD Č., BOPO T., MNV Č. a H. S. na základě zákona č. 142/1947 Sb.
71. Soud také obdržel ke své výzvě ze dne 1. 2. 2018 odpověď žalobců ze dne 12. 3. 2018, v níž uvedli, že vydání majetku z velkostatku S. – Z. se opakovaně domáhají od roku 1990. Svůj nárok uplatnili u Okresního pozemkového úřadu v Třebíči a rovněž vyzývali všechny povinné osoby, a to Lesy ČR, s. p., Město Třebíč, BOPO, a. s., Obec Č., Školní statek T., aj. O mnohých povinných osobách bylo rozhodováno v soudních řízeních a Ministerstvem zemědělství. Nikdy žádný subjekt, ať již Okresní pozemkový úřad, Ministerstvo zemědělství, ani povinné osoby k vydání restituovaného majetku nerozporovaly a nezpochybňovaly, že žalobci své nároky neuplatnili ve smyslu § 9 zákona o půdě. Dále žalobci uvedli konkrétní výzvy a listiny, kterými nároky na velkostatek uplatňovali v roce 1991, 1992 a 1993, a dále konkretizovali výzvy vůči povinným osobám, resp. Lesům ČR. Žalobci rovněž doplnili aktuální údaje katastru nemovitostí týkající se jimi požadovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pozemků a jejich původní označení v pozemkových knihách, včetně pozemků parc. č. x, x, x, x a x (vše vodní plocha), které byly dříve vedeny pod parc. č. x, x, x a x.

72. Žalobci, ostatně jako v průběhu celého řízení, předložili soudu řadu dalších různých dokumentů, které dále odkazují na jiné listiny, a korespondenci zejména žalobce a) mezi ním a státními orgány či tehdejšími vlastníky požadovaných nemovitostí. V rámci těchto dokumentů žalobci předložili např. žádost ze dne 10. 9. 1990 adresovanou Ministerstvu pro správu národního majetku, o navrácení celého objektu Zátíší a dalších tam uvedených nemovitostí a požadavků (viz č. l. 260), či výzvu ze dne 16. 6. 1991 k vydání odebraného lesního komplexu a příslušenství k velkostatku S.-Z., okres T., adresovanou Ředitelství státních lesů (viz č. l. 261), dopis Státnímu notářství v Třebíči ze dne 22. 3. 1991, z něhož vyplývá, že vznáší nárok na navrácení celého velkostatku S.-Z. (viz č. l. 221), opakovanou výzvu ze dne 14. 9. 1991, která byla i součástí správního spisu, k navrácení všech držených nemovitostí, které patří k velkostatku S.- Z., okres T., v němž požaduje tyto nemovitosti jako celého lesního komplexu včetně hájenek a lesovny (viz č. l. 229 soudního spisu), dopis žalobce a) ze dne 4. 12. 1992, ve kterém uplatňuje nároky na vydání nemovitostí podle § 9 zákona o půdě vůči Lesům ČR (viz č. l. 214), dále dopis žalobce a) pro Lesy ČR ze dne 25. 8. 1993, v němž uvádí, že *„veškeré nároky na vyrovnání id. 1/3 velkostatku, byly podle zákona o půdě a ve znění novel, uplatněny u Pozemkového úřadu Třebíč [...] Tento náš nárok zní na vydání 936,50 ha souvislé lesní plochy v k. ú. S.-okr. T. a 1 lesovna a 4 hájenky a budova Z.“* (viz č. l. 234), nebo žádost ze dne 10. 3. 1991, o vydání id. 1/3 velkostatku S.- Z. podle § 9 odst. 4 zákona o půdě, adresovanou Okresnímu pozemkovému úřadu Třebíč (viz č. l. 263), atd.
73. Všechny tyto dokumenty, včetně již zmíněné původní žádosti ze dne 7. 9. 1991 založené ve správním spisu s jejím doplněním ze dne 16. 9. 1991, prokazují, že žalobci uplatnili nárok na vydání českých nemovitostí velkostatku S.-Z. v souladu s § 9 odst. 1 zákona o půdě, včetně pozemků, o kterých žalovaný až v řízení o kasační stížnosti poprvé tvrdil, že žalobci (resp. jejich právní předchůdci) k nim nikdy žádné vlastnické právo neměli. Jak již soud uvedl výše, tato skutečnost nebyla nikdy předmětem sporu mezi účastníky řízení a uplatnění nároku podle § 9 zákona o půdě žalobci ve vztahu ke všem nyní sporným pozemkům a žalovaný na výslovný dotaz soudu potvrdili.
74. Zbývá tedy ověřit, zda jsou sporné pozemky součástí některého z výroků dosud doložených rozhodnutí žalovaného.
75. Soud věc právně posoudil takto:
76. V projednávané věci se žalobci domáhají ochrany proti tvrzené nečinnosti žalovaného v řízení o dořešení vypořádání restitučních nároků po paní G. J.-K., týkajících se sporných pozemků, a to stanovením povinnosti žalovanému rozhodnout ve stanovené lhůtě o jejich vydání či nevydání.
77. Z příslušného speciálního zákona (o půdě) neplyne žádná lhůta, v níž musí správní orgány o ne/vydání pozemků rozhodnout. V daném případě je proto nutné aplikovat obecnou úpravu lhůt k vydání rozhodnutí obsaženou ve správním řádu, z níž plyne, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je povinností správního orgánu vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, přičemž tuto lhůtu lze za určitých podmínek o 30 dnů prodloužit (§ 71 odst. 1, odst. 3 písm. a) správního řádu. Ze správního spisu plyne, že žádost o vydání pozemků byla žalobci podána již v roce 1991, lhůta k vydání rozhodnutí

dle správního řádu tedy zcela zřejmě uplynula, přičemž žádosti žalobců na ochranu proti nečinnosti dle § 80 správního řádu nebyly úspěšné.

78. Ze správního spisu, jakož i z vyjádření žalovaného k věci samé i z průběhu ústního jednání dne 23. 3. 2018 plyne, že v současné době již není rozhodováno o jakémkoli nároku žalobců na dořešení vypořádání dané restituce a žalovaný považuje veškeré nároky žalobců za vyřízené. Za takto zjištěného stavu je dle § 81 s. ř. s. ve věci relevantní to, zda o sporných pozemcích žalovaným bylo či nebylo rozhodnuto, neboť pro posouzení důvodnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je významné pouze zjištění, zda je správní orgán ke dni rozhodování soudu o žalobě nečinný či nikoliv.
79. V rozsahu ideální 1/3 (resp. 1/9 pro každého z žalobců) bylo rozhodnuto o nemovitostech náležejících dříve k velkostatku podle srovnávacího sestavení parcel, srovnání s parcelním protokolem či s výpisy z pozemkových knih v rozhodnutích

Okresního úřadu v Třebíči, Okresního pozemkového úřadu:

- ze 7. 3. 1994, č. j.: 111-9015/92/2/Br pravomocného dne 25. 5. 1994 (ve znění opravy z 25. 9. 1996, č. j.: 111/9015/82/2/Opr./Su),
- a z 3. 5. 1994, č. j. 111-9015/92/2-Br, pravomocného dne 10. 6. 1994 (ve znění opravy z 5. 11. 1996, čj.: 111/9015/92/2/Opr./Su);

Okresního úřadu Třebíč, referátu pozemkového úřadu v Třebíči:

- z 31. 8. 1994, č. j. POZ 111/3193/94-Br pravomocného dne 6. 10. 1994 (ve znění opravy ze 17. 1. 1996, č. j.: 111-5517/95-Br), a to po provedené obnově řízení dle rozhodnutí z 29. 7. 1994, č. j. 111 POZ/1634/94-Br pravomocného dne 20. 8. 1994,
- z 4. 10. 1994, č. j.: POZ 111/3564/94-Br/Ko pravomocného v rozsahu mimo část k. ú. S. dne 14. 3. 1996 (ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze z 23. 2. 1996, č. j. 38 Ca 22/95, 38 Ca 104/95-37),
- z 8. 9. 1994, č. j.: POZ 111/3272/1994/Br/Ko pravomocného dne 14. 9. 1995 (ve znění oprav z 22. 8. 1996, č. j. 111/3272/1994/3303/96/Opr./Su; z 20. 9. 1996, č. j. 111/3772/1994/Opr./Su; ze 4. 11. 1996, č. j. 111-3772/1994/Opr.2/Su), a to po provedené obnově řízení dle rozhodnutí z 20. 4. 1994, č. j.: POZ 111/1605/1994-Br/Ko pravomocného dne 9. 9. 1994;

Okresního úřadu v Třebíči, Okresního pozemkového úřadu Třebíč:

- ze 6. 12. 1996, č. j.: POZ 111/4411/1996-72.9./Br/Ko pravomocného dne 21. 1. 1997,
- z 15. 6. 1998, č. j.: POZ 111/1723/1998-72.9./Br/Ko pravomocného dne 20. 7. 1998,
- z 24. 1. 2002, č. j.: POZ 111/19/1998-72.9./Br/Ko pravomocného dne 1. 2. 2002;

80. Soud na základě skutečností vyplývajících z těchto rozhodnutí a vázán právním názorem NSS vysloveným v rozsudku sp. zn. 8 As 184/2016, konstatuje, že pozemky parc. č. x, x, x, x, x, x, x, x, x, byly žalobcům přiznány jako náhrada za celou řadu jiných pozemků rozhodnutím Okresního úřadu Třebíč ze dne 6. 12. 1996, č. j. POZ 111/4411/1996-72.9./Br/Ko, v právní moci 21. 1. 1997. Dále soud konstatuje, že pozemek parc. č. x byl žalobcům v podílech 1/9 pro každého z žalobců vydán rozhodnutím Okresního úřadu v Třebíči ze dne 3. 5. 1994, čj. 111-9015/92/2-Br, v právní moci 10. 6. 1994 a pozemek parc. č. x rozhodnutím Okresního úřadu v Třebíči ze dne 8. 9. 1994, č. j. POZ 111/3272/1994/Br/Ko, ve znění opravy ze dne 20. 9. 1996, č. j. 111/3772/1994/Opr./Su. Lze proto učinit dílčí závěr, že žaloba je v tomto rozsahu nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

86. Dále z uvedeného *Zpětného srovnávacího sestavení* ze dne 12. 9. 2017, vyplynulo, že
- pozemky parc. č. x a x byly dříve evidovány v knihovní vložce 20 pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v knihovní vložce x pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v knihovní vložce x pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v knihovní vložce x pod parc. č. x
  - pozemky parc. č. x a x byly dříve evidovány v knihovní vložce x pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v knihovní vložce x pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v knihovní vložce x pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v knihovní vložce x pod parc. č. x
87. Ze srovnávací sestavy parcel ze dne 17. 8. 2016 předložené žalovaným a evidované soudem na č. l. 298, vyplynulo, že:
- pozemek parc. č. x byl dříve v pozemkových knihách evidován pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve v pozemkových knihách evidován pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl i dříve evidován pod stejným číslem a ve stejné výměře
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v pozemkových knihách pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v pozemkových knihách pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v pozemkových knihách pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v pozemkových knihách pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v pozemkových knihách pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v pozemkových knihách pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v pozemkových knihách pod parc. č. x
  - pozemky parc. č. x a x byly dříve evidovány v pozemkových knihách pod parc. č. x
  - pozemek parc. č. x byl dříve evidován v pozemkových knihách pod parc. č. x.
88. Žalovaný ke svému vyjádření ze dne 4. 9. 2018 dále doložil prostou kopii výpisu z pozemkové knihy. Tento výpis dosud nebyl součástí správního spisu, a zahrnuje knihovní vložku č. x pro k. ú. R., která obsahuje také pozemky v k. ú. S. a knihovní vložku č. x a č. x pro k. ú. S.
89. Z těchto ani z žádné z dosud soudu doložených knihovních vložek pozemkových knih nevyplývá, že by výše uvedené pozemky patřily do souboru nemovitostí velkostatku S. – Z., dnes evidovaných na LV č. x, proto není pro věc ani podstatné, že mezi srovnávacími sestaveními parcel ze dne 12. 9. 2017 a 17. 8. 2016 existuje rozpor v označení pozemku parc. č. x v pozemkových knihách. Soud proto tuto skutečnost ani dále nezjišťoval.
90. Lze se tedy ztotožnit se závěrem žalovaného o tom, že žádosti o vydání sporných pozemků uvedených v bodě 86 a 87 jsou ze strany žalobců nepřipadné a žalobci ve svých pozdějších vyjádřeních také připustili, že po provedení zpětného srovnání parcel některé z nárokových pozemků skutečně nepatřili k původnímu souboru nemovitostí velkostatku S. – Z. (vyjádření ze dne 20. 4. 2018, č. l. 336).
91. Otázka důvodnosti vydání těchto pozemků však není pro věc podstatná. Předmětem řízení o této žalobě je pouze a jen posouzení, zda bylo o požadovaných pozemcích (jakkoliv) rozhodnuto. V řízení přitom vyšlo najevo, že mezi účastníky řízení není žádného sporu o tom, že o těchto pozemcích žalovaný dosud žádné (a tedy ani zamítavé) rozhodnutí nevydal, přestože že mezi účastníky řízení není rovněž sporu o tom, že žalobci na tyto pozemky také uplatnili nárok podle zákona o půdě. Z takto zjištěného skutkového stavu

lze učinit dílčí závěr, že žalovaný zůstal ohledně rozhodování o pozemcích specifikovaných v bodech 86 a 87 nečinný a žaloba je proto v této části důvodná.

92. Jinými slovy, soud má za prokázané, že žalovaný dosud nevydal žádné rozhodnutí o nárocích žalobců na vydání pozemků ve smyslu § 9 zákona o půdě podle současné evidence označených jako pozemek par. č. x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x, x a x, LV č. x, v k. ú. S. u T., neboť tyto sporné pozemky nejsou součástí výroku žádného rozhodnutí obsaženého v předloženém správním spise. Soud přitom nemohl vejít na obranu žalovaného spočívající v tvrzení, že o těchto pozemcích nerozhodl, protože by nemohl rozhodovat ve prospěch žalobců. Takto formulovaný argument není v tomto řízení případný, neboť o důvodnosti restitučních nároků se rozhoduje právě v řízení podle zákona o půdě a výsledkem tohoto řízení může být jak rozhodnutí, kterým se pozemky vydávají, tak rozhodnutí, kterým se nárokům na vydání požadovaných pozemků nevyhovuje, což ostatně žalovaný v několika případech v rámci vypořádávání celkového majetku původně náležejícího do velkostatku S. – Z. vůči žalobcům i učinil.
93. Soud tedy dospěl k závěru, že v uvedeném rozsahu je žaloba důvodná, neboť žalovaný dosud nerozhodl o žádosti žalobců na vydání výše specifikovaných pozemků v rámci restitučního nároku po paní G. J.-K. podle § 9 odst. 4 zákona o půdě, a byl tedy nečinný ve smyslu § 81 odst. 2 s. ř. s. Soud proto na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání rozhodnutí rozhodl postupem podle citovaného ustanovení tak, že uložil žalovanému povinnost rozhodnout o vydání či nevydání nemovitostí specifikovaných ve výroku I. tohoto rozsudku do 60 dnů od právní moci rozsudku. Při stanovení lhůty k rozhodnutí soud vyšel ze lhůty stanovené v § 71 odst. 1 a odst. 3 písm. a) správního řádu, neboť se jedná o věc právně složitou. Nad rámec nezbytně nutného soud dodává, že si je vědom skutkové, ale i právní složitosti této věci, avšak v této souvislosti nelze přehlédnout, že pokud by žalovaný postupoval v soudním řízení tak, jak učinil k poslední výzvě soudu o zpracování kvalitních a zejména použitelných podkladů pro rozhodnutí soudu, již mnohem dříve, tj. pokud by takto kvalitně a přehledně zpracované materiály soudu, který bez těchto podkladů nemohl s jistotou rozhodnout o všech uplatňovaných nárocích žalobci, dodal již před prvním rozsudkem v této věci, jistě by jak soudu, tak zejména žalobcům i sobě samému ušetřil značné časové i finanční výdaje spojené s projednáním této věci, což se nevyhnutelně odrazilo též v přiznané výši náhrady nákladů řízení žalobců. Postup žalovaného do vydání prvního rozsudku zdejšího soudu ostatně jen podporuje závěr soudu o jeho nečinnosti či spíše liknavosti při vyřizování uplatněných nároků žalobců.
94. Soud pro úplnost dodává, že neprovedl důkazy označené žalobcem v podané žalobě a v jejím doplnění z 23. 3. 2015 a z 20. 2. 2016, neboť jsou z převážné většiny součástí spisového materiálu, který si soud k posouzení důvodnosti žaloby od žalovaného vyžádal, a ze kterého soud při svém rozhodování vychází. Listiny navržené žalobci k důkazu, které nebyly dohledány ve správním spise - dopis SPÚ z 5. 5. 2014, přípisy žalobce a) SPÚ z 15. 5. 2014 (resp. 16. 5. 2014), 19. 5. 2014, 20. 5. 2014, 21. 5. 2014, vyjádření SPÚ z 27. 5. 2014, usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 2456/2014 z 28. 1. 2015, jímž se odmítá ústavní stížnost, rozsudek Okresního soudu v Třebíči z 19. 6. 2012, č.j. 8 C 9/2011-139, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí MZE, PÚ Třebíč z 30. 11. 2010, č.j. 1299/2010/PUTR Ša, soud k důkazu neprovedl pro nadbytečnost, neboť dospěl k závěru, že tyto listiny neosvědčují žádné ve věci relevantní skutečnosti, které by již nevyplývaly z jiných listin a zejména rozhodnutí správních orgánů, které jsou součástí správního spisu.

95. Pokud jde o návrh žalobců učiněný podáním žalobce a) ze dne 26. 3. 2018, doplněný žalobcem a) podáním ze dne 27. 3. 2018 a zástupkyní žalobců podáním ze dne 20. 4. 2018, aby soud „uložil žalovanému povinnost, na své náklady nechat zpracovat znalecký posudek o hodnotě státních id. 2/3 velkostatku po snížení finančních hodnot, které rozdál v průběhu let 1945 - 25. 2. 1948 přidělcům na své náklady a vrub, a to pro zjištění správné výše spoluvlastnického českého [podílu] v dřívější výši id. 1/3 z celého majetku velkostatku a to do 4 měsíců, a dále povinnost do 2 měsíců od odsouhlasení správnosti nové výše spoluvlastnických podílů provést dovypořádání v lesním celku v k. ú. S. u T. podle zákona o půdě“, soud tento návrh samostatným výrokem zamítl. Je tomu tak proto, že v řízení o žalobě na ochranu před nečinností soudní řád správní s ohledem na znění § 79 odst. 1 neumožňuje ve věci takto rozhodnout, ale pouze umožňuje soudu zkoumat, zda žalovaný byl povinen ve věci vydat rozhodnutí či osvědčení, a zda tak učinil, či nikoliv. Naopak, zákon soudu v tomto ohledu neumožňuje nově rozhodovat o velikosti podílů restituovaných pozemků, či je jakkoliv přehodnocovat nebo stanovovat v jiné výměře. Proto by bylo uložení povinnosti žalovanému zpracovat na vlastní náklady znalecký posudek na hodnoty restituovaného podílu, resp. podílů bývalých spoluvlastníků právní předchůdkyně žalobců na velkostatku, i zcela zbytečné. Nesouhlasili-li žalobci s velikostí restituovaných podílů, bylo na nich, aby vyvinuli veškeré úsilí o jejich stanovení ve dle jejich názoru správné výši již v řízeních, která tomuto řízení předcházela, tj. v samotných restitučních řízeních, v nichž byla vydána rozhodnutí, na jejichž základě rozhodoval soud v této věci. O tom však byli již žalobci několikrát během jednání dne 23. 3. 2018 poučeni. Setrvalý nesouhlas žalobců s dříve pravomocně stanovenou velikostí vypořádávaného podílu již proto nemůže mít na nyní posuzovanou věc jakýkoliv vliv.

IX. Závěr a náklady řízení

96. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu důvodnou, uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu (§ 81 odst. 2 s. ř. s.).
97. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci, domáhající se ochrany proti nečinnosti žalovaného, měli ve věci celkový procesní úspěch, když bylo soudem žalovanému uloženo ve věci rozhodnout (byť ne o veškerých nemovitostech, jak požadovali žalobci). Náklady řízení žalobců spočívaly v zaplacených soudních poplatcích za žalobu (2 000 Kč) a za kasační stížnost (3x 5 000 Kč), celkem 17 000 Kč.
98. Žalobci byli dále v řízení před soudem zastoupeni advokátkou, a mají tedy právo na náhradu nákladů řízení za toto zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „tarif“). Náklady řízení žalobců tak sestávají z odměny za 6 společných úkonů právní služby po 2 480 Kč, tj. snížené o 20 %, a to za každého z žalobců, (§ 12 odst. 4 tarifu, které stanoví postup výpočtu při společných úkonech). V řízení o žalobě jde o 4 [§ 11 odst. 1 písm. a) – převzetí a příprava zastoupení; písm. d) – podání žaloby (včetně následných doplnění datovaných do 12. 3. 2018, neboť tato podání sloužila pouze k odstranění vad žaloby, anebo jen opakovala již uvedená tvrzení a nelze je tedy považovat za samostatný úkon právní služby ve smyslu § 11 tarifu), úprava žalobních tvrzení k výzvě soudu ze dne 12. 3. 2018; vyjádření ze dne 20. 4. 2018, doplnění petitu ze dne 2. 5. 2018; písm. g) – 2 úkony za účast na jednání před soudem dne 23. 3. 2018 (příčemž odměnu za účast na dalším jednání dne 12. 9. 2018 soud nepřiznal, neboť zástupkyně žalobců se z jednání řádně omluvila), vše ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) tarifu, které stanoví tarifní hodnotu a sazbu odměny].

V řízení o kasační stížnosti jde o 2 úkony právní služby [§ 11 odst. 1 písm. d) – kasační stížnost, vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného], tj. 3x 14 880 Kč, celkem 44 640 Kč.

99. Za každý úkon právní služby dále náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč dle § 13 tarifu, celkem 1 800 Kč a 21% DPH z odměn a paušální náhrady, tj. ve výši 9 752,4 Kč. Celkem tak žalobcům náleží náhrada nákladů řízení ve výši 72 814 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen žalobcům zaplatit ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejich zástupkyně, JUDr. Posádkové, advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 12. září 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu